

Írta: Bárány Béla

2012. január 15. vasárnap, 17:40 - Módosítás: 2012. január 15. vasárnap, 17:44

A hit Isten ajándéka, de emberek láncolatán keresztül jut el hozzánk. Egyedül nehéz hinni, másokkal együtt könnyebb. A mai szentírási részletek azt mutatják be, hogy miképpen segíthet egyik ember a másoknak meghallani, és megtenni Isten akaratát. - Jn 1,35-42

A kor, amelyben most élünk, egy kissé furcsa. Sokan vannak, akik nem tagadják ugyan Isten létét, csak éppen személyes szólítását vonják kétségbe, amikor kozmikus erőként, világenergiaként beszélnek róla. A XX-XXI. szd-i kétségeskedő, Istent kereső ember lelkiületét - amely nagyon nehezen hisz abban, hogy Isten törődik vele – érzékelteti

Csorba Győző

(+1995) magyar költő is, a

„*Szólj meg bennem*”

c. versének egy részletével:

„Szólj meg bennem, régen-hallgató!

Mozgass meg, légy szél, szél, ami voltál is egyszer,

Törődjél velem, Istenem!

Mindegy veréssel vagy simogatással,

Csak érezzem, hogy van hozzám közöd!”

Sámuel próféta első könyvében azt hallottuk, hogy az egyik generáció segít a másoknak.. Héli nem méltatlankodik azért, mert nem őt szólítja az Isten, hanem átadja tapasztalatát a kis

Írta: Bárány Béla

2012. január 15. vasárnap, 17:40 - Módosítás: 2012. január 15. vasárnap, 17:44

Sámuelnek. Ezt tette

Arany János

is, aki felismerte, hogy

**a hívő ember nagy értéket hordoz,
és ezt át kell adnia gyermekeinek.**

A

„Fiamnak”

c. versében –melyet az 1844-ben született László fiához írt hatodik születésnapjára– mintegy végrendeletként adja át gyermekének a hit drága örökségét:

„Látod, én szegény költő vagyok:

örökül hát nem sokat hagyok:

legföljebb mocsoktalan nevet:

a tömegnél hitvány érdemet.

Ártatlan szíved tavaszkerében

A vallást ezért öntözgetem.

Kis kacsóid összetéve szépen,

Imádkozzál, édes gyermekem!

□

Írta: Bárány Béla

2012. január 15. vasárnap, 17:40 - Módosítás: 2012. január 15. vasárnap, 17:44

Mert szegénynek drága kincs a hit.

Túrni és remélni megtanít:

S néki, míg a sír rá nem lehel,

Mindig túrni és remélni kell!

Óh, ha bennem is, mint egykor, épen

Élne a hit, vigaszul nekem!...

Kis kacsóid összetéve szépen,

Imádkozzál, édes gyermekem!" /részlet/

Felelősek vagyunk a másik emberért, főleg, ha vérségi vagy baráti szálak kötnek össze minket. Erre érzett rá András, aki elment testvéréhez, Simonhoz, és miután beszámolt neki a Messiással való meghitt, barátságos találkozásról, elvitte őt Hozzá. János apostol, aki öreg korában is szívesen emlékezett vissza a Jézussal való első találkozásra, még az órát is megjegyezte – „a tizedik óra körül volt” – (du. 4) Jó megjegyezni a helyet, ahol valami sorsdöntő lépés volt az életemben, ahol valami felejthetetlen találkozás történt akár az Istennel, akár embertársammal. Egymást nagyon szerető házaspár ezért keresik fel újra és újra azt a helyet, ahol megismerték egymást, ahol házasságot kötöttek, mert onnan indult életük egy másik, nem kevésbé fontos szakasza.

Írta: Bárány Béla

2012. január 15. vasárnap, 17:40 - Módosítás: 2012. január 15. vasárnap, 17:44

A hit ajándék, de emberek láncolatán keresztül jut el hozzánk: **Péter Andrásnak**, testvérének köszönheti,

N

atanael

,
(Bertalan apostol)

Fülöpnek

(

Jn

1, 43-46), a

hellenista pogányok Fülöpnek és Andrásnak

tartoznak köszönettel (

Jn

12, 20-22),

Saulhoz,

a későbbi Szt. Pál apostolhoz

István diakónuson, és

Ananiáson

keresztül

jutott el a hit (

ApCsel

7, 58; 9, 10-19), a

kisázsiai egyházközségek számára Szt. Pál volt a hit láncszeme.

(Szt. Pál levelei) Az én életemben kik játszottak szerepet abban, hogy Jézust megismertem, és hívő lettem?

Előfordul, hogy nem találjuk igaz önmagunkat és Istent sem. Ha azonban mások felé fordulunk, gyökeres változás áll be életünkben, ahogyan *William Blake* (+1827) angol költő, festő és rézmetsző gondolatát:

„**Kutattam önmagam, de lelkem nem találtam. Kerestem Istent, de Ő elrejtőzött előlem. Kerestem egy barátot, és mindhármat megtaláltam.**”

[Joomla SEF URLs by Artio](#)